

ТЕПЕР МІЖ НАМИ СТІКСА ВОДИ

Частішими стають припливи
Невтішної вечірньої нудьги,
Беззахисним і нещасливим
Безцільно оглядаюсь навкруги.

Не відпускав одну в дорогу,
Та ти сказала, що тобі пора,
Не зрозумів через тривогу,
Що йдеш востаннє з нашого двора.

Тепер між нами Стікса води,
А ти і я по різні береги,
Але ніде не видно бродів,
Щоб нам зійтися знов через страхи.

Ти з того берега чекаєш
Чого не знаю, може і мене,
Очима, мов сліпа, шукаєш
Важливе щось, що саме, не збагнеш.

Я хочу протягнути руку –
Мені видніше, радо б допоміг,
Та через Стіксову багнюку
Ніде нема ні мосту, ні доріг.

Ріку самому не здолати,

Харон лиш душу б міг перевезти,
Забравши тіло замість плати,
Яке у жертву треба принести.

Що ж, алегорії спливають
Й реальність відображується в них,
Від цього люди прозрівають
І уникають помилок гірких.

Тепер частішають припливи
Невтішної вечірньої нудьги,
Беззахисним і нещасливим
Вдивляюсь в протилежні береги.

Нікому я не побажаю,
Що випало на старості мені...
Не знаючи за що, терзаюсь
Й за що горю душею у вогні.

Дата написання вірша: 2022-10-09